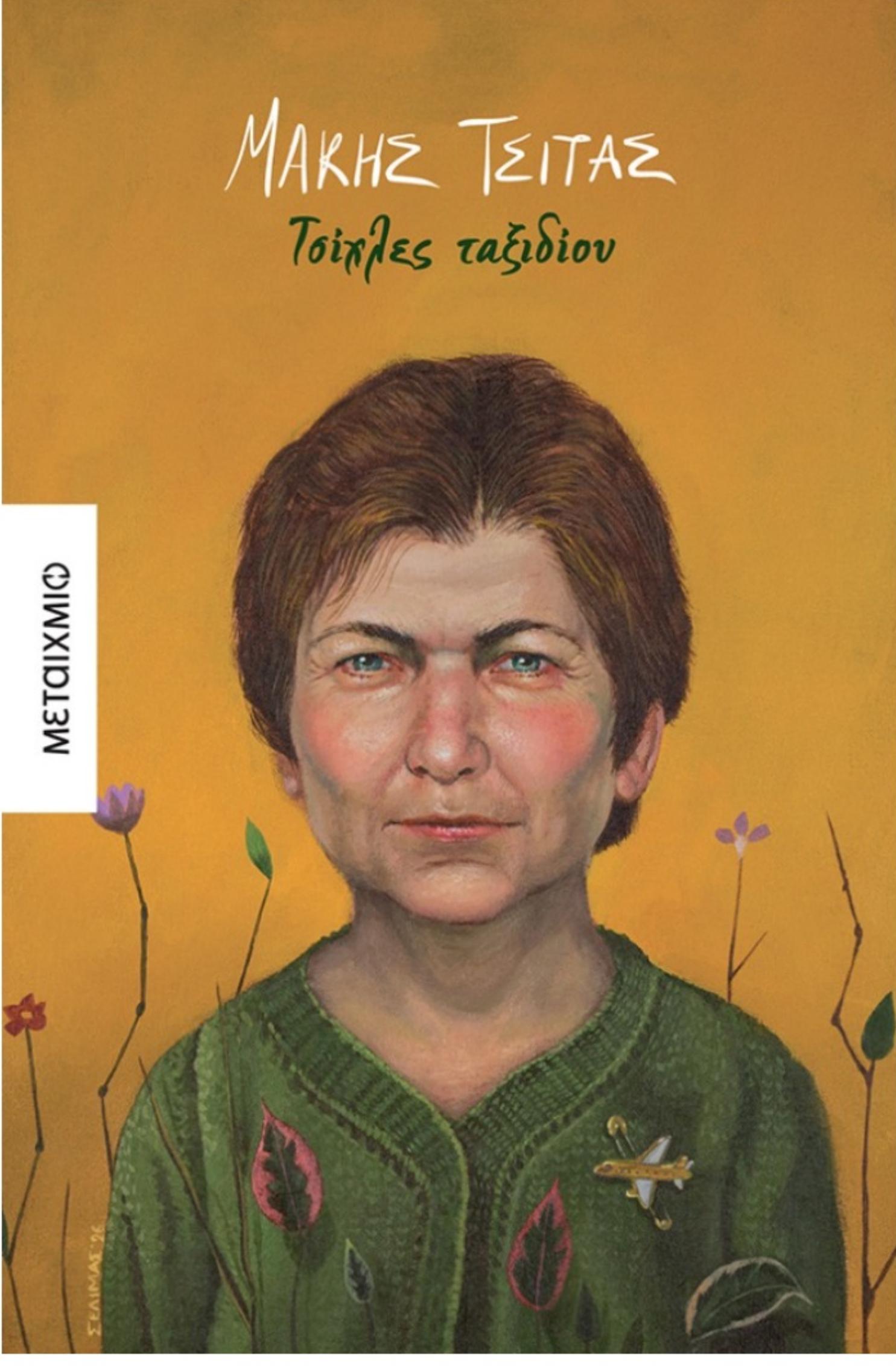


Τοίχλες ταξιδίου, του Μάκη Τσίτα

Από Απόστολος Πάππος 29/04/2026

444 0



Διαβάζεται σε 3' - Ηλικιακό κοινό: 18+ - Λογοτεχνία για ενήλικες

Παρήγγειλε καπουτσίνο κι εγώ διπλό εσπρέσο. «Η ζωή είναι ωραία» σκέφτηκα. Ήμασταν έξι μήνες μαζί, ευτυχισμένοι και ερωτευμένοι. Ετοιμαζόμασταν μάλιστα να συγκατοικήσουμε. Ζήτησα και δύο αρμυρές κρέπες. Ξαφνικά εμφανίστηκε ένας κουστουμαρισμένος άνδρας. Ήταν ακαθορίστου ηλικίας κι έτρωγε, λαιμαργα, κρουασάν σοκολάτας. Όταν τελείωσε, έβγαλε από την τσέπη του ένα βρόμικο μαντίλι, σκουπίστηκε, ξερόβηξε και φώναξε τρεις φορές ρυθμικά: «Έξω οι βλάχοι απ' την Αθήνα! Έξω οι βλάχοι απ' την Αθήνα! Έξω οι βλάχοι απ' την Αθήνα!» Κι έφυγε τρέχοντας.

Απόσπασμα από το βιβλίο

Αγόρασέ το



Περί τίνος πρόκειται

Από τη δραματική ένταση στο χιούμορ που την αποδομεί, αλλά και στέκει με επιφυλάξεις στα συναισθήματα. Από την ευθύγραμμη αφήγηση και τη γραμμική πλοκή στην απρόσμενη ανατροπή λίγο πριν το νήμα, προκαλώντας ρήγματα στις προσδοκίες του αναγνώστη. Από τη ροή πάνω στην επιφάνεια των πραγμάτων, στη διείσδυση σε βάθος που αποκαλύπτει μια δεύτερη τεκτονική πλάκα νοημάτων. Από τη λογική και τις διαβάσεις της καθημερινότητας στον σουρεαλισμό και το μεταφυσικό. Και από το ιδιωτικό και το προσωπικό στο συλλογικό και το καθολικό, εκεί όπου ο ένας λειτουργεί ως οδηγός μιας κοινωνικής μετατόπισης.

Ο Μάκης Τσίτας, σε δεκαεννέα σύντομα διηγήματα που έχουν δημοσιευθεί στον περιοδικό και ημερήσιο τύπο και σε συλλογικούς τόμους από το 1996 μέχρι το 2025, με κάποιες μικρές αλλαγές, μετακινείται με ευχέρεια ανάμεσα στα παραπάνω διαφορετικά πεδία αφήγησης, αλλάζει μεθοδικά εστιάσεις, ξεφορτώνεται συμβάσεις, ελέγχει απόλυτα τη ροή της αποκάλυψης και με τις ανατροπές της ύστατης στιγμής δονεί με φως το σκοτάδι που λούζει ως τότε τον αναγνώστη, μετακινώντας αιφνίδια νόημα, σκέψεις και την τελική γεύση. Ο λόγος του συγγραφέα είναι πάντα λεπτοδουλεμένος, σμιλεμένος με αφαίρεση μέχρι να μείνει το βαθιά απαραίτητο, καθώς ταλαντώνεται δω κι εκεί, αφήνοντας τον τελικό λόγο στον αναγνώστη, ενώ πιθανόν πρώτα έχει παίξει εκουσίως μαζί του και έχει στρέψει τη σκέψη του σε ταυτίσεις με δράματα στα οποία μπλέκει κάποιος που προσωποποιεί κάποιο αρχετυπικό, συνήθως, συναισθημα και διαφορετικές εκδοχές του ανθρώπινου δράματος.

Το βλέμμα του διαθέτει ένα υποδόριο, φλεγματικό χιούμορ με το οποίο σχολιάζει σύγχρονες κοινωνικές πραγματικότητες και ήρωες υπό πίεση: άντρες που ζουν στην ανασφάλεια, στην αμφισβήτηση, τη ματαιώση, την ονειροπόληση και την απώλεια, γυναίκες απελπισμένες, θυμωμένες, εμμονικές, απογοητευμένες, που βιώνουν τη μοναξιά, τον ίδιο τον απροσδόκητο θάνατο, που χάνονται στην αποτυχία και την έλλειψη, μητέρες υπεπροστατευτικές κι άλλοτε κλεισμένες στον εαυτό τους, εκτεθειμένες από κάποια αυτάρεσκη ανασφάλεια, γιαγιάδες στη λήθη και την άνοια, οργισμένες και αμφίσημες, παρεξηγημένες και τρυφερές, γιοι και κόρες πλανεμένοι, αποπροσανατολισμένοι, ζαλισμένοι, χαμένοι σε κάποια μετάφραση, που βιώνουν τα -κάποτε- διάφανα αποτελέσματα της γονεϊκής συμπεριφοράς, που προσπαθούν να συνεχίσουν τη ζωή τους, να συγχωρέσουν, να καταλάβουν, να αποδεχθούν -αλλά δεν είναι τόσο εύκολο.

Τεχνητή νοημοσύνη, πνευματική ένδεια ή μήπως ρηχότητα, κοινωνική αδιαφορία και δειλία, ανθρώπινα αδιέξοδα και παραλογισμοί πλησίον του θεάτρου παραλόγου, γονεϊκές αμαρτίες που τυραννούν τα παιδιά τους δια βίου και μια χειρουργική σάτιρα στον σύγχρονο κόσμο του βιβλίου, των εκδόσεων, της συγγραφής, είναι μερικά από τα κυρίαρχα ζητήματα που τίγονται σ' αυτές τις μεστές ιστορίες. Ειδικά αυτό το ζήτημα φαίνεται να απασχολεί ξανά και ξανά τον συγγραφέα, φανερώνοντας περσόνες, νοοτροπίες και παθογένειες πίσω από ένα ανελέητο σφυροκόπημα με χιούμορ.



Ήρωες πάντα, άνθρωποι που προσπαθούν να βρουν ξανά το ρίζωμά τους και να κρατηθούν όρθιοι στον καιρό που πάντα θα φυσάει κόντρα, αφού αυτή είναι η φύση της ίδιας της ύπαρξης, απ' όπου κι αν προέρχεται και ζεις, όπως κι αν δομήθηκες κοινωνικοπολιτισμικά. Και είναι ένα από τα πιο δυνατά σημεία των ιστοριών αυτή, αν τις κοιτάξεις σαν μια ενότητα, να σπηλιτεύουν, να σχολιάζουν, να στέκονται κριτικά απέναντι στη σύγχρονη κοινωνική, πολιτιστική, ευρύτερα πνευματική και διανοητική κατάσταση. Αυτή η ανάδειξη της καθημερινότητας, από το πιο σουρεάλ μέχρι το πιο τραγικό της πρόσωπο, δίχως εξωραϊσμούς και χάδια κοινωνικής αποδοχής και δημοφιλίας, είναι η επικράτεια που ο συγγραφέας ορίζει ξεκάθαρα δυνατά.

Το τελευταίο διήγημα, με τίτλο «Τοίχλες ταξιδίου», που δίνει και το όνομά του στη συλλογή, αυτοβιογραφικό πιθανολογώ, έχει εκείνο το τρυφερό, ανεξίτηλο χάδι της οδύνης για τον χαμό της μάνας που τη ζάλιζαν τα ταξίδια στην Αθήνα γι' αυτό έπαιρνε τοίχλες για να μπορεί να ταξιδεύει, τοίχλες οι οποίες βρέθηκαν μέσα στα τελευταία της πράγματα, αφού ξεψύχησε. Κι ήταν εκείνες οι τοίχλες ένα εισιτήριο να έρθεις και να γυρίσεις, να δεις παιδιά, να πάρεις μια δόση αγάπης. Το δε «Επιτύμβιο» που παρεμβάλλεται κάποια στιγμή με τις τρεις λιτές προτάσεις του αποτρέπει -κι αυτό- φόρο τιμής στη μητέρα του συγγραφέα, ο οποίος με κάποιον τρόπο σε 4-5 ιστορίες του (εξαιρέτως έξοχο το «Φύλακες άγγελοι») χαϊδεύει όλες τις μανάδες του κόσμου (κι εγώ συμπάσχω μαζί του). Ανάμεσα σε άλλους ήρωες, η μάνα, ήδη από το πορτρέτο του εξωφύλλου, δια χειρός Βασίλη Σελιμά, είναι το κεντρικό πρόσωπο, εκείνο που εξασφαλίζει τη συνέχεια του κόσμου, έτσι ή αλλιώς.

Το απόλαυσα.

Εκδόσεις Μεταίχμιο.

Απόσπασμα

Δείτε απόσπασμα [εδώ](#)

ELNIPLEX ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΝΕΥΡΟΪΣΤΟΧΗΜΕΙΑ	
ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ	
Τίτλος:	Τοίχλες ταξιδίου
Συγγραφέας:	Μάκης Τσίτας
Εκδόσεις:	Μεταίχμιο, Μάρτιος 2026
Υπεύθυνη Σειράς:	Ελένη Μπούρα
Σελίδες:	152
Μέγεθος:	13 X 20
ISBN:	978-618-03-4816-3